

Αγία Γαβριηλία: «Και τι γίνεται με την μοιχεία»;

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η γερόντισσα είχε αυτό το χάρισμα της διακρίσεως, που το απέκτησε μετά από πολύ πόνο και πολλή προσευχή, δίχως φυσικά αυτό να σημαίνει ότι λειτουργούσε πάντοτε άψογα. Σίγουρα όμως λειτουργούσε με φόβο Θεού και βαθύ αίσθημα ευθύνης απέναντι στον κάθε άνθρωπο που ο Χριστός επέτρεπε να συναντήσει.

Αυτό το ένοιωθε κάθε άνθρωπος που πήγαινε στο ταπεινό της κελλάκι, από το οποίο έφευγε χαρούμενος ό,τι βάρος και αν είχε στην ψυχή του και προπαντός έφευγε δίχως το δυσβάσταχτο για τον καθένα μας φορτίο των ενοχών.

Δεν υπήρχε κανένα είδος κρίσης ποτέ και για τίποτε. Αυτό δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι συμφωνούσε με το στραβό ή την αμαρτία, ήθελε όμως να χαλαρώσει τον συνάνθρωπό της, το πρόσωπο με το οποίο επέτρεπε η αγάπη του Θεού να συνομιλεί.

Έτσι, σίγουρος πια ο συνομιλητής ότι δεν θα τον «φάει» η μοναχή, άνοιγε, «άδειαζε» στην κυριολεξία την ψυχή του έχοντας απέναντί του όχι την γερόντισσα αλλά τον ίδιο τον εαυτό του, αφού εκείνη δεν μιλούσε, μόνο συμμετείχε.

Είχε εντελώς κενώσει τον εαυτό της, έβλεπε στα μάτια και στην ψυχή τού συνομιλητή της και «ταξίδευε» μαζί του, στον πόνο του, στην χαρά του, στην

αγωνία του. Έλεγε συχνά χαρούμενη «εγώ και ο Θεός πάνω στην γη» και το ίδιο ίσχυε για κάθε πρόσωπο που συναντούσε.

Χτίζοντας αυτή την γέφυρα επικοινωνίας με τους ανθρώπους μπορούσε κατά περίπτωση ή να σιωπήσει ή να μιλήσει, πάντα κατόπιν προσευχής και με ένα σκοπό. Την σωτηρία του πλησίον, σε καμιά περίπτωση την δική της προβολή και επιβεβαίωση.

Έτσι συνέβη και με την κυρία Μ.Κ., κοσμική γυναίκα, αριστοκράτισσα, κοσμοπολίτισσα, πολύ μορφωμένη και πολύ πλούσια και δραστήρια αλλά με πολλές πνευματικές ανησυχίες και απίστευτα πλούσιο εσωτερικό κόσμο. Η κυρία αυτή πήγε αμέριμνη να γνωρίσει την γερόντισσα Γαβριηλία συστημένη από μια φίλη της γερόντισσας, και κυριολεκτικά «πιάστηκε στην φάκα» της ατέλειωτης αγάπης του Χριστού. Πήγε σαν πριγκίπισσα και βγήκε σαν μαθητούδι.

Ακόμη και σήμερα διηγείται κλαίγοντας την σκηνή της πρώτης συνάντησης στο ταπεινό διαμέρισμα στα Πατήσια:

«Μια γελαστή, σκυφτή από τα χρόνια γερόντισσα με καταγάλανα μάτια μου άνοιξε την πόρτα ‘πετώντας’ και με καλωσόρισε με ένα πλατύ χαμόγελο».

Σε λίγο βρέθηκαν καθισμένες η μία απέναντι στην άλλη, κρατώντας η μία το χέρι της άλλης και αφού είπε η κυρία πολλά και ενδιαφέροντα, ξαφνικά η γερόντισσα καθισμένη στην μικρή της πολυθρόνισα τής αποκάλυψε ωμά αλλά με λεπτό και απαλό τρόπο – άλλωστε ποτέ δεν μιλούσε σε πρώτο πρόσωπο, έλεγε συνήθως «είπε κάποιος, μου είπε κάποιος» – κάτι από την προσωπική ζωή της εν λόγω κυρίας.

Της είπε επί λέξει:

«Ξέρετε, ήρθε κάποια στιγμή μια κυρία και, αφού μιλήσαμε αρκετά και τα είπαμε ένα χεράκι, της λέγω: ‘και τι γίνεται με την μοιχεία’»;

Η κυρία αυτή ακούγοντας αυτά τα απρόσμενα λόγια κυριολεκτικά τα έχασε. Ήταν χωρισμένη και συζούσε με έναν άλλο άνθρωπο επίσης χωρισμένο και ποτέ δεν της είχε περάσει από το μυαλό ότι κάνει κάτι κακό, ότι αυτό θεωρείται μοιχεία.

Η γερόντισσα που είχε «διαβάσει» την ψυχή της καλοπροαίρετης αλλά άσχετης αυτής κυρίας, θέλοντας να την βοηθήσει και να της δώσει χρόνο να καταλάβει τι της αποκάλυπτε, σηκώθηκε αμέσως από την καρεκλίτσα της και σιωπηλή γύρισε προς την μεριά του τραπεζιού, όπου άρχισε να τακτοποιεί σε ένα βάζο τα λουλούδια που η κυρία της είχε μόλις προσφέρει:

«Η σιωπή ήταν εκκωφαντική, βαριά και αμείλικτη. Την έκοβες με το μαχαίρι. Η γλυκιά μέχρι εκείνη την στιγμή γερόντισσα ύψωσε τείχος! Πάγωσα! Αχ, σκέφτηκα, για μένα θα το λείει. Μα πάλι, πώς; Εγώ έχω χωρίσει, δεν έχω πει ποτέ ψέματα

στην ζωή μου, το απεχθανόμουν. Τι συμβαίνει»;

Και ενώ η κυρία, ράκος πλέον, σκεφτόταν όλα αυτά, πριν προλάβει να την καταλάβει απόγνωση που τα άκουγε πρώτη φορά στην ζωή της να της αποκαλύπονται από αυτή την κατά τα άλλα γλυκιά μοναχή, άκουσε τα προτρεπτικά και συνάμα λυτρωτικά λόγια της γερόντισσας:

«Να πάτε να εξομολογηθείτε στον πατέρα Γ.».

Η γερόντισσα, μπαίνοντας βαθιά μέσα στην καρδιά της, ένοιωσε ότι αυτός ο ιερέας θα την ανάπαυε. Αυτό το έκανε πολύ συχνά. Πρότεινε στους ανθρώπους τον πνευματικό που θεωρούσε ότι θα ανάπαυε τον συνομιλητή της.

Και, αν τελικά διαψευδόταν και δεν ήταν ο κατάλληλος, δεν κατηγορούσε κανέναν κληρικό, μόνο φρόντιζε να τους στείλει σε άλλον λέγοντας απλά: «Δεν είναι για σένα».

Και μία φορά να την επισκεπτόσουν, έμπαινε βαθιά μέσα στην ψυχή σου, σε ακολουθούσε παντού. Η κυρία Μ.Κ. συνάντησε από τότε αρκετές φορές την γερόντισσα. Τα λόγια της, η αγάπη της, η ανεκτικότητα της, η καλοσύνη της, η χαρά της, η προτροπή της να πάει να εξομολογηθεί, της χάραξαν πορεία προς το φως, προς τον Χριστό μας, αλλά τόσο ειρηνικά και απαλά που συνειδητοποίησε τα λάθη της δίχως να τρομάξει ή να απελπιστεί.

Σημειώνει με νοσταλγία και ευγνωμοσύνη:

«Σίγουρα, ήδη από την πρώτη συνάντηση με την γερόντισσα, είχα διδαχτεί όλα όσα μετά συνειδητοποίησα. Κάθε της λέξη ήταν σαν μια σταγόνα ποτιστικής βροχής σε ένα ξερό δέντρο... Ένοιωθα ότι κυκλοφορούσε το Άγιο Πνεύμα από την παρουσία της. Δεν μπορώ να εξηγήσω αλλιώς την δική μου μεταμόρφωση σε υπάκουο, αγαθό παιδάκι, εγώ γυναίκα 'μορφωμένη' που άκουγε αληθινά παραμυθητικά λόγια».

Η Αγία Γαβριηλία τιμάται στις 28 Μαρτίου.

Από το βιβλίο η «Γερόντισσα της χαράς, Μοναχή Γαβριηλία Παπαγιάννη», της Μοναχής Φιλοθέης, Ηγουμένης Ιερού Ησυχαστηρίου «Παναγία των Βρυούλων».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)